

Architekt Viktor Rudiš převzal Poctu ČKA 2010

Architektu Viktoru Rudišovi byla 12. května 2011 na slavnostním aktu v budově rektorátu Vysokého učení technického v Brně předána Pocta České komory architektů 2010. Získal ji za přínos české architektury, architektonickou tvorbu, která nezakolísala, a za své morální postoje. Při této příležitosti byla rovněž pokřtěna publikace Viktor Rudiš – Ósaka.

Pocta ČKA je udělována od roku 2000 každoročně osobnostem v oboru, které se svou prací a morálním kreditem významně zapsaly do historie moderní české architektury. Tato kritéria Viktor Rudiš (*1927) bezpochyby splňuje. Život tohoto předního českého architekta je spjat především s Brnem. Narodil se zde, vystudoval střední školu a v roce 1952 absolvoval Vysokou školu technickou u prof. Bedřicha Rozehnal. V Brně také nalezneme většinu jeho realizovaných staveb. K jeho nejznámějším projektům patří místní sídliště Lesná z let 1962–66, které se autoři snažili navrhnout jako zahradní město, a jež je dnes považováno za výjimečný obytný celek, u něhož se dokonce uvažovalo o zapsání do seznamu kulturních památek. Z jeho dalších staveb stojí určitě za zmínku také pavilon G na brněnském výstavišti, bytové domy v Litomyšli nebo rekonstrukce Moravské galerie v Brně. Mezinárodního vřehlasu dosáhl s návrhem pavilonu ČSSR na Expo 70 v Ósace (společně se svými kolegy Alešem Jenčkem a Vladimírem Pallou), který získal Cenu japonských architektů. Pavilon spojoval unikátní architektonické řešení s jedinečnou expozicí nabitou pracemi předních českých výtvarníků.

Po zahájení ceremoniálu vystoupením hudebního skladatele prof. Ivo Medka a jeho hudebního tělesa shrnul důvody udělení Pocty ČKA Viktoru Rudišovi teoretik architektury Jakub Potůček. Rektora VUT v Brně profesora Karla Raise, který převzal záštitu nad ceremoniálem, zastupoval prorektor

pro vnější vztahy doc. Petr Kvíčala. Jelikož docent Kvíčala jako výtvarník často spolupracoval s architekty, neskrýval své potěšení nad tím, že cenu získává jeho přítel Viktor Rudiš.

Architekt Viktor Rudiš ovlivnil celou jednu generaci brněnských architektů. Za tuto skupinu promluvil prof. Petr Pelčák. Připomenul mnohdy nízkou úroveň výuky na vysokých školách v 70. a 80. letech, kdy si studenti a absolventi začali vytvářet samizdatové učební texty, překládat zahraniční odborné články, a také počali vyhledávat společnost architektů předchozí generace, o jejichž díle a postojích věděli a vážili si jich. „Tak došlo k našemu prvnímu setkání s architektem Rudišem. Bylo zřejmé, že jsme se po několika letech studia na vysoké škole konečně setkali s architektem. Poslání učitele není jen předávat informace a vzdělání, nýbrž i hodnoty životní a lidské, být modelem chování v různých situacích. Architekt Rudiš sice nikdy naším učitelem nebyl, ale byl, je a bude takovým modelem. Modelem architekta.“

Zdeňka Vydrová, kolegyně a spolupracovnice Viktora Rudiše, ve svém projevu uvedla: „Byla jsem velmi ráda, že jsem mohla začít pracovat ve Stavoprojektu právě u Viktora Rudiše. Přátelské a soutěživé prostředí ateliéru bylo v té době něco velmi výjimečného.“ Stejně jako Petr Pelčák, i ona vzpomenula vztah Viktora Rudiše k umění: „Setkala jsem se díky Viktoru Rudišovi s řadou významných českých umělců a setkání s nimi změnilo můj pohled na výtvarné umění. Otevřel nám dveře k tehdy výjimečným zakázaným výtvarníkům Jánušovi Kubíčkově, Zdeňku Palcovi, Stanislavu Podhrázkému, Bohumíru Matalovi, Miloši Chlupáčovi a dalším. Jeho profesní nadání a cit pro architekturu byl cítit při každé naší debatě. Kdo Viktora Rudiše zná, ví, že je to člověk velmi přirozený a bezprostřední, poctivý, že uznává pravidla hry a snaží se je za každých podmínek dodržet.“

Poctu ČKA 2010 ve formě plastiky Richarda Kočího předal první místopředseda České komory architektů a zároveň člen poroty Pocty ČKA 2010 akad. arch. Jan Sapák. Také on, člen generační skupiny ovlivněné Viktorem Rudišem a příslušník pozdějšího spolku Obecní dům, přiznal, že „Viktor Rudiš byl a zůstává legendou, s ním se mohl setkat.“ Předání doprovázel obrovský potlesk a všichni zúčastnění povstali. Viktor Rudiš sdělil, že si ceny hluboce váží, ale že jej zároveň nutí k pochybování o svém díle a činech, jak už to prý s přibývajícím věkem bývá. Připomenul stavby, které jeho život ovlivnily – především sídliště Lesná v Brně a pavilon ČSSR na Expo 70 v Ósace a také vzpomněl na své kolegy a učitele. Upozornil především na Františka Zounka, v jehož ateliéru více než deset let pracoval a kterého považuje za výjimečného tvůrce, na jehož význam se zapomíná. Laureátovi přišly poblahopřát přední osobnosti brněnské i české architektonické scény, mimo jiných Emil Příkryl, loňský držitel Pocty ČKA, děkan Fakulty architektury VUT Josef Chybík či architekt a pedagog Ivan Ruller. U příležitosti udělení Pocty ČKA 2010 pokřtila Česká komora architektů stránkový katalog – Viktor Rudiš – Ósaka. Kromě důkladně zpracovaného popisu architektonického řešení pavilonu (od Miroslava Masáka) a detailní prohlídky expozice (od Terezie Nekvindové) přináší také skvělý rozhovor s Viktorem Rudišem (od Petra Pelčáka). Autorem grafického řešení je Robert V. Novák.

[Česká komora architektů; 13. května 2011; dostupné na: >http://www.cka.cz/oficialni_informace/tiskove-zpravy/architekt-viktor-rudis-prevzal-poctu-cka-2010<]

Editorem ročenky Česká architektura 2009–10 je architekt **Pavel Hnilička**. Pět staveb z jeho výběru přinesly Lidové noviny v článku nazvaném **Upřímná architektura** (text Eva Hlinovská).

Pavel Hnilička, autor knihy *Sídelní kaše*, si stanovil jasný cíl: vybrat do ročenky *Česká architektura 2009–2010* stavby financované z veřejných prostředků. „Kvalita těchto

staveb je známkou civilizovanosti země, toho, jak funguje veřejný sektor,“ říká Pavel Hnilička, „u nás vzniká takových staveb ve srovnání se sousedním Rakouskem velmi málo. A to ze dvou důvodů – lidí, kteří jsou na příslušných úřadech, nemají zkušenosti s kvalitní architekturou. Pořád ji vnímají jako něco luxusního. Druhým důvodem je pak to, že u nás se téměř nevypisují architektonické soutěže. Je jich několik ročně, v Rakousku jsou jich stovky.“

Navíc jediným kritériem bývá co nejnižší cena. „To je, jako kdyby se do Národního divadla hledali jen ti nejlepší herci. Chápu, že stát má šetřit, ale nikdo si neuvědomuje, že na základě kvalitního projektu vzniká nejen kvalitní architektura, ale také se dají ušetřit peníze,“ vysvětluje Pavel Hnilička. Z veřejných zakázek nakonec do ročenky zařadil Národní technickou knihovnu v Praze, která se tam nevešla loni. „Budova žije, lidé tam chodí na schůzky, je to nádherná stavba,“ vysvětluje zařazení budovy od studia Projektil, jež loni získala Grand Prix za architekturu. Pavel Hnilička vybral 200 staveb, stovku jich pak osobně objel, aby viděl, jak zapadají do krajiny, jak působí ve svém okolí. Největším překvapením pro něj bylo, kolik u nás vzniká kvalitních rodinných domů. Do ročenky jich zařadil více, než původně zamýšlel, protože zkrátka převyšovaly ostatní stavby. „To vypovídá hodně o české architektuře – architekti se zaměřují na rodinné domy, protože v jiných oblastech není o jejich práci tak velký zájem. Myslím, že by bylo lepší se věnovat veřejným prostranstvím, veřejným budovám, kde má práce architekta větší smysl,“ myslí si Pavel Hnilička, který se vedle staveb zabývá urbanismem a územními a regulační-

mi plány. Z veřejných prostranství ho zaujalo například náměstí v Havlíčkově Brodě.

„Příjemně mě překvapila Ostrava, kde vzniká kvalitní architektura. A nadchl mě polyfunkční dům v Ostravě-Vítkovcích, na němž se mi líbila právě ta promíchanost funkcí – je v něm kavárna, obchod a hospoda, v prvním patře kanceláře, pak byty. Právě takové domy jsou městotvorné. Toto vše měly domy dříve standardně, ale pak se v architektuře dávala přednost monofunkčnosti,“ popisuje architekt, „už třeba věhlasný architekt Pavel Janák ve 30. letech minulého století, kdy mapoval činžovní domy v Praze, zjistil, že jsou polyfunkční, což považoval za nešvar a špatnost. Kam ale vede monofunkčnost, můžeme dnes vidět v Praze na Jižním Městě či Černém Mostě, odkud všichni míří metrem do nejrůznějších shopping center.“

„Kritériem při výběru pro mě byla Vitruviova definice kvalitní architektury: krása, pevnost a účelnost. Až na výjimky byly všechny domy pevné, mnohé funkční, ale už méně jich bylo krásných.“

A je něco, co současnou českou architekturu spojuje? „Dnes už neřešíme otázku stylu, jako tomu bylo koncem 19. století. V dnešním světě, který je otevřený, tekutý, jak to charakterizoval Zygmunt Bauman, jednotný styl neexistuje – a ani to není důležité,“ říká Pavel Hnilička, „charakteristický pro moderní architekturu je důraz na pravdivost, upřímnost a jistou strohost. Je to reakce na spoustu balastu a nedůležitých věcí, které nás obklopují. V Evropě i ve světě je hodně tvůrců, kteří hledají jednoduchost a krásu čistých materiálů. I když pořád je pro spoustu lidí čistá betonová zeď těžko skousnutelná.“

[Lidové noviny, Příloha Česká architektura, 4. 5. 2011, č. IV, s. 40–41]

Praha vydala nové územně analytické podklady

Útvar rozvoje hl. m. Prahy zveřejnil nové Územně analytické podklady hl. m. Prahy (ÚAP). Jedná se o jeden z nejdůležitějších podkladů pro tvorbu územně plánovacích a strategických

dokumentů Prahy. Nové územně analytické podklady obsahují aktualizované údaje o stavu území, jeho hodnotách, limitech a možnostech dalšího rozvoje. Zajímavou novinkou je studie zachycující urbanistický vývoj města pro vybraná území. Ta zobrazuje například vývoj území Stodůlek již od předindustriálního období od roku 1840. Nové ÚAP jsou v elektronické podobě k dispozici na nových webových stránkách Útvaru rozvoje hl. m. Prahy nebo fyzicky k nahlédnutí v Infocentru rozvoje hl. m. Prahy.

Územně analytické podklady hl. m. Prahy jsou zpracovány na základě platného stavebního

zákona. V pravidelných dvouletých cyklech zpracovávají desítky odborníků nashromážděné údaje z aktualizací období. Výsledkem je rozsáhlý dokument obsahující vyhodnocení stavu a vývoje jednotlivých tematických oblastí, které ovlivňují nebo se podílejí na rozvoji území. Mezi ně patří například hospodářské a sociodemografické podmínky, kulturní hodnoty, bydlení, doprava, bezpečnost, rekreace, hygiena životního prostředí a jiné. Součástí každé z 16 tematických oblastí je dílčí SWOT analýza, vyhodnocení dění v území z pohledu udržitelného rozvoje a zejména určení problémů k řešení.

ÚAP jsou nejvíce využívány pro zpracování a aktualizace Územního plánu hl. m. Prahy a přípravu dalších územně plánovacích dokumentací a podkladů, nicméně jejich obsah je upraven tak, aby se stal i základním průběžně aktualizovaným podkladem pro přípravu Strategického plánu hl. m. Prahy a dalších strategických a koncepčních dokumentů hl. m. Prahy dotýkajících se rozvoje města.

Nedílnou součástí dokumentu je i grafická část obsahující mapy, výkresy a schémata.

Pořizovatelem Územně analytických podkladů je Odbor územního plánu MHMP, zpracovatelem je Útvar rozvoje hl. m. Prahy.

Více na www.urm.cz/cs/uzemne_analyticke_podklady

[Útvar rozvoje hl. m. Prahy, Praha, 12. 4. 2011]

Televizní cyklus o architektuře a architektech Šumná města má své pokračování. V článku s názvem **Po měsících tu jsou Šumné stopy** novináře **Jindřicha Rosendorfa** přibližuje podobu seriálu režisér a spoluscenárista Radovan Lipus.

S hercem a architektem Davidem Vávrou jste známi jako tandem tvůrců oblíbené street movie Šumná města. Co vás přivedlo k Šumným stopám?

Šumnými městy jsme pokryli skoro celou republiku. Začínalo se Ostravou, kterou jsem napsal už v roce 1995. Nakonec bylo dílů šestašedesát. Šedesát šest šumných měst – to zní hezky – zkuste si to vyslovit! Šumné stopy sledují teskné příběhy českých architektů a osudy jejich staveb už ne u nás, ale v cizině.

Podrželi jste si původní formát? Rozevlátého, žasnoucího architekta Vávru a jeho odlehčeně zasvěcený komentář svázaný do veršů?

To jsme nezměnili. Forma se osvědčila, máme zkušenost, že i odborné informace doprovázené hereckou kreací a podané v rýmech lépe uvíznou v povědomí diváků. Navíc mně se v řeči vázané píše snadněji a David je podobný případ.

Kde jste zatím natáčeli?

Máme hotovo deset dílů; loni v červenci jsme točili v Bosně a Hercegovině, tam vznikly čtyři díly. Dalších šest je z měsíčního natáčení v Japonsku. Na Balkáně jsme sledovali především stopy architekta Karla Paříka, v Japonsku pak Antonína Raymonda, Jana Letzela, Bedřicha Feuersteina a Jana Josefa Švagra.

Tedy architektů, jejichž jména – snad s výjimkou Jana Letzela, jehož Průmyslový palác odolal 6. srpna 1945 atomovému útoku na Hirošimu – jsou dnes u nás už skoro neznámá?

To je důvod, na němž jsme se při promýšlení nového cyklu shodli. Významní čeští, moravští a slezští architekti, kteří úspěšně působili v cizině, jsou doma nedocenení nebo úplně bezjmenní. Jen samotný architekt Pa-

řík má v Bosně na 150 staveb, ve kterých dnes sídlí takové instituce, jako Národní divadlo, Národní galerie, Národní muzeum nebo Ministerstvo obrany. Vedle Letzelova hirošimského paláce z roku 1915, dneska Atomového dómu, který lze považovat za nejznámější dochovaný objekt českého architekta na světě, projektovali naši krajané v Japonsku třeba univerzitu Nanzan v Nagoji nebo Tokijský golfový klub. V osobě Antonína Raymonda se pak doslova ochuzujeme o architekta světového jména, který kromě Japonska tvořil i v USA, na Filipínách či v Indii a dodnes je respektován. Jsme opravdu blázni a pošetilci, pokud se k němu nehlásíme. Neučí se o něm ani na vysokých školách architektury.

Napadá vás důvod, proč tomu tak je?

Těžko říct. Je tu ten známý verš Viktora Dyka: Opustíš-li mne, zahyneš, který bohužel zneužívali hlavně komunisté proti všem emigrantům a vehementně se snažili je z povědomí lidí vygumovat. Ale mohou fungovat i jiné příčiny. Že by pro nás typická skepse a závist? Radujeme se nanejvýš z úspěchů sportovců, fotbalistů, hokejistů, to pak křičíme: „Kdo neskáče, není Čech.“ Stavby, které všude po světě hrdě stojí a reprezentují naši zem řadu desetiletí, nás už tolik nevzrušují.

Zatímco v Šumných městech se vám dařilo zachránit některé cenné stavby před zkázou, v Šumných stopách tedy zachraňujete jména architektů?

Jde opravdu spíš o zachraňování jmen než staveb; ty jsou v cizině většinou ve velmi dobrém stavu, přestože Bosnou a Hercegovinou se v 90. letech prohnala občanská válka a Japonskem otřásají přírodní katastrofy.

Sledovali jste architektury, kteří – s výjimkou Raymonda a Švagra – žili a tvořili za časů Rakouska-Uherska a mezi světovými válkami. Byly si jejich osudy něčím podobné?

Podobně si byly jistou tragičností. Bedřich Feuerstein skončil v depresi život skokem z Trojského mostu v Praze, když po návratu nenalezl doma odpo-

vidající uplatnění. Jan Letzel umřel o Vánocích 1925 v pouhých pětácti letech v ústavu pro duševně choré v Praze-Kateřinkách. Jan Josef Švagr opustil Japonsko nedobrovolně během druhé světové války a zemřel koncem 60. let jako duchovní řádu Don Orione poblíž Buenos Aires, kde zároveň projektoval sakrální stavby. Neskrýváme ale ani temnější stránky, konkrétně u Antonína Raymonda, který v mládí zpronevřil pokladnu Spolku studentů architektury a musel uprchnout. Říká se, že defraudací ochromil činnost spolku na řadu let. Raymond později celou finanční částku pod nátlakem vrátil.

O architektury z českých zemí byl ve světě veliký zájem a tihle „naši“ zamířili na Dálný východ za výdělkem, exotikou, dobrodružstvím a odlišnou kulturou. Japonsko se tehdy teprve otevíralo světu a zdaleka nebylo synonymem technologického pokroku jako dnes. Například jedny z vůbec prvních automobilů, které začaly jezdit v tokijských ulicích, byly vozy Laurin a Klement, které patřily Janu Letzelovi a jeho společníku Karlu Janu Horovi. Patřili dokonce mezi zakladatele Japonského autoklubu.

Z české kotliny odplavily ve 20. století spoustu mozků i emigrační vlny – protihitlerovská, poúnorová, posrpnová... Mezi tisíci exulantů bylo určitě dost architektů, kteří se venku prosadili, Není to výzva k pokračování?

Rozhodně je. Teď jsme se vrátili z obhlídek Slovinska, tam se to stavbami českých architektů, i když převážně opět z monarchistických časů, jen hemží. Ke Slovinsku bychom rádi přidali Izrael, hlavně Tel Aviv. V hledáčku máme Slovensko, Zakarpatskou Rus, Švýcarsko, Spojené státy... Čeští architekti stavěli na všech kontinentech, snad s výjimkou Antarktidy. Tipů i na ty pozdější je dost, namátkou Eva Jiříčná v Británii, Jiří Oplatek a Ivan Koleček ve Švýcarsku a mnozí další. Rádi bychom, pokud to půjde, touhle cestou ještě pár zapomenutých dluhů české architektury splatili.

[Lidové noviny, 23. dubna 2011]

Schválení ELI je dalším úspěchem Česka v Bruselu

Česká republika slaví další z dílčích úspěchů v jednání s Evropskou unií ohledně tzv. velkých projektů, tentokrát v Operačním programu Výzkum a vývoj pro inovace. Na dnešní schválení projektu Extreme Light Infrastructure (ELI) by totiž mohly v krátké době navázat další pozitivní zprávy.

Některé z těchto projektů, jejichž rozpočet přesahuje hranici 50 milionů eur (1,25 miliardy korun), již běží nebo jsou dokončeny, nyní však může Česká republika na tyto důležité akce nárokovat bezmála 20 miliard korun. „Velké projekty, jejichž hodnota přesahuje 50 milionů eur, jsou specifické tím, že je schvaluje nejen členský stát, ale i Evropská komise. To, že projekt ELI dostal zelenou, považujeme za velký úspěch,“ uvedl Kamil Jankovský, ministr pro místní rozvoj, jehož resort prostřednictvím Národního orgánu pro koordinaci zastřešuje čerpání peněz z evropských fondů.

„Schválení ELI se bezprostředně projeví například i na stavu čerpání v rámci daného operačního programu. Vždyť hodnota tohoto projektu dosahuje téměř sedmi miliard korun,“ pokračoval Kamil Jankovský. V rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace, který je v gesci Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, má Česká republika k dispozici přes 48 miliard korun. U Evropské komise navíc leží ještě další velké projekty. Na schválení čeká například i výzkumný projekt medicínského centra ICRC za 2,5 miliardy či ostravské superpočítačové centrum IT4Innovations za 1,8 miliardy.

[Tisková zpráva MMR z 20. 4. 2011. Dostupné na: <<http://www.mmr.cz/Pro-media/Tiskove-zpravy/2011/Jankovsky--Schvaleni-ELI-je-dal-sim-uspechem-Ceska>>]

Více informací přináší nájemníkům i majitelům větší užitek

Koncem měsíce dubna proběhla další aktualizace dat Mapy nájemného připravované Ministerstvem pro místní rozvoj ČR. Do informační databá-

ze znovu přibudou nejen data založená na znaleckých posudcích, ale i na konkrétních smlouvách, které poskytli nájemníci i pronajímatelé například z Třince či České Lípy.

Databáze údajů Ministerstva pro místní rozvoj ČR je volně přístupná na webových stránkách www.mmr.cz/mapa-najemneho. Jde o orientační pomůcku, která má za cíl shromáždit údaje o výši nájemného v České republice v sídlech nad 2 000 obyvatel, v nichž k 1. lednu 2011 skončila účinnost zákona č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájmů. „Opakovaně připomínáme, že nejde o nástroj určený pro soudy, ale naopak pro nejšířší veřejnost, která s jeho pomocí může získat lepší podklady pro vyjednávání o nové výši nájemného,“ řekl Kamil Jankovský, ministr pro místní rozvoj.

Další změnou, kterou přinesl duben, je cenová mapa připravovaná Asociací realitních kanceláří. Vzhledem k rozdílným metodikám i sbíraným datům nejde o konkurenční projekt. „My vítáme takové aktivity, protože pomáhají narovnat trh deformovaný dlouholetou regulací nájemného. Čím víc informací z rozličných orientačních pomůcek budou mít nájemníci i pronajímatelé k dispozici, tím lépe pro všechny zúčastněné,“ uvedl ministr Kamil Jankovský. Doposud klidný průběh přechodu na smluvní nájemné potvrzují i údaje od Sdružení nájemníků. Podle SON dospěl do podatelny soudu zatím méně než jeden případ z tisíce možných a v žádném z nich zatím nebylo nařízeno soudní jednání.

[Tisková zpráva MMR z 29. 4. 2011. Dostupné na: <<http://www.mmr.cz/Pro-media/Tiskove-zpravy/2011/Vice-informaci-prinasi-najemnikum-i-majitelum-vetsi-uzitek>>]

Pokořena hranice 100 miliard korun

Pravidelná Měsíční monitorovací zpráva (MMZ) potvrzuje významný údaj objemu čerpání evropských fondů u certifikovaných projektů. K 4. květnu 2011 bylo certifikováno 120,7 mld. Kč. V současném programovém období může ČR dosáhnout až na 26,7 miliardy eur, což je podle současného kurzu asi 753,4 miliard korun.

Další období certifikace výdajů evropských prostředků probíhá nyní do kon-

ce května 2011. Certifikací nazýváme proces faktického ověření správnosti prostředků již proplacených příjemcům řídicími orgány. Tento proces probíhá periodicky třikrát během roku. V průběhu dubna 2011 došlo k navýšení objemu certifikovaných výdajů o 24 mld. Kč. Jde o výjimečný meziměsíční skok. „Začínají se projevovat výsledky nápravných opatření v programech, s nimiž pracujeme v systému zesíleného řízení rizik,“ říká k situaci čerpání z fondů EU Daniel Braun, 1. náměstek ministra pro místní rozvoj. Operační program (OP) Vzdělávání pro konkurenceschopnost poskočil meziměsíčně o 89,7 procent a OP Doprava o 73,8 procent. Integrovaný OP pak o 37,7 procent.

Duben také přinesl velký úspěch na poli tzv. velkých projektů, které musí posvětit i Evropská komise. „Komise schválila první z velkých projektů programu Výzkum a vývoj pro inovace. Do té doby se sice zájemci mohli do příslušných projektů pustit, ale s rizikem, že pokud Komise projekt neschválí, výdaje si uhradí sami, bez pomoci Unie,“ pokračuje Daniel Braun. Smluvně přislíbeno je již 470,8 mld. Kč, což představuje 62,5 procent celkové alokace na období 2007–2013. Fyzicky už dostali koneční příjemci podle údajů ministerstva 221 miliard.

Cestovní ruch pod lupou

Speciální kapitolou aktuální MMZ jsou aktivity v oblasti cestovního ruchu a rekreace spolufinancované z evropských prostředků a národních zdrojů. V aktuálním programovém období je na rozvoj cestovního ruchu a rekreace v Česku vymezeno téměř 33 miliard korun. Finanční zdroje pro podporované aktivity jsou rozděleny mezi Integrovaný OP, všechny regionální OP a OP „Praha – Konkurenceschopnost“. Do statistického výčtu úspěchů patří například 76 rekonstruovaných památkově chráněných objektů, 332 km nově vybudovaných a rekonstruovaných cyklostezek a cyklotras a 5 625 nově vybudovaných a rekonstruovaných lůžek.

[Tisková zpráva MMR z 24. 5. 2011. Dostupné na: <<http://www.mmr.cz/Pro-media/Tiskove-zpravy/2011/Pokorena-hranice-100-miliard-koron>>]